

"Ruhu fasid, kalbi hasta olanlardan başka kimse o ağır yükün altına giremez..." Açıklar mısınız?

"Üçüncü Hakikat: Şu gördüğün dünyayı, bütün lezâziyle, sefahetleriyle, safâlarıyla pek ağır ve büyük bir yük gördüm. Ruhu fâsit, kalbi hasta olanlardan başka kimse o ağır yükün altına giremez. Çünkü, bütün kâinatla alâkadar olmaksansa ve her şeyin minnetine girmektense ve bütün esbab ve vesaitte el açıp arz-ı ihtiyaç etmektense, bir Rabb-i Vâhid, Semî ve Basîre iltica etmek daha rahat ve daha kârlı değil midir?" (1)

Dünyaya sadece nefis ve lezzet yönünden bakılıp, dünya sadece o yönü ile talep edilirse, o zaman dünya ve içindeki her şey insanın kalp ve ruhuna müthiş bir yük, azaplı bir yara olur. Zira dünya ve içindikiler devamlı ve kararlı olmayıp, fani ve yok olmaya mahkumdurlar. Ayrıca bunları elde etmek, insanın elinde olan bir şey değildir, kismete bakar. Yani dünyayı elde etmek öyle zannedildiği gibi kolay ve zahmetsiz bir iş değildir. Bir tattırır, arkasından bin tokat vurur.

Öyle ise dünyayı ve içindikileri elde edeceğim diyerek lezzetleri getiren sebeplere dilencilik etmek ya da sebepler karşısında alçalmak yerine, izzet ve vakar ile Allah'a kul olmak ve onun izzeti karşısında alçalmak en güzel ve en itibarlı bir iştir.

Ancak, ruhu bozuk, kalbi hasta olan birisi, dünyanın bu ağır yükü altına girebilir. Akli başında, kalbi sağlam birisi ancak Allah'a inanır ve ona kulluk eder, böylece sebeplerin ağır yükünden de kurtulmuş olur.

(1) bk. [Mesnevî-i Nuriye, Katre.](#)